

Adresář

společ. Česko-Slovenské Dálkové Podpor Jednoty pro severskopádní státy...

Hlavní Jednota v Montgomery, Minn. odbyvá své schůze každou úterou...

Cislo I. v Montgomery, Minn. odbyvá své schůze každou úterou...

Cislo III. v St. Paul, Minn. odbyvá své schůze každou třetí úteru...

Cislo IV. v Minneapolis odbyvá své schůze každou úteru...

Cislo V. v North Prage, Minn. odbyvá své schůze každou úteru...

Cis. VI. v Hayward, Minn. odbyvá své schůze první úteru...

Nová Třebaň č. VIII. v Minn. odbyvá své schůze každou úteru...

I. Českoslov. spol. v Denver, Colo. odbyvá schůze každou úteru...

Dobré pozemky.

Mám v Mills Lacu County, v severovýchodní Minnesotě, 65 mil od Minneapolis...

F. J. HAYNY, 913-14th Ave. North, MINNEAPOLIS, MINN.

V Praze, Saunders Co., Neb je nyní česká lékárna

A. MAŠINDA, zkušený lékárník, má tam na skladě všechny byliny...

Dráha s ohovkovými vozy DO TEXAS.

Wagnerovy Buřetové Speciální Vozy

VOLNÉ POHOVKOVÉ VOZY na všech vlakcích. Nejlepší dráha do všech míst...

- Demison, Sherman, Greenville, Dallas, Ft. Worth, Hillsboro, Waxahachie, Waco, Temple, Belton, Taylor, Gainesville, Lockhart, Henrietta, San Marcos, La Grange, Denton, Alvarado, HOUSTON, GALVESTON, AUSTIN A SAN ANTONIO.

Záležitost svědomí.

(ze spůsobů p. A. Finkla.)

I.

Don Diego Femosella byl madridský šlechtic, vážený a bohatý; měl více než 15.000 duros...

Teresa, starší, byla svrobovaná pobožná; nemyslela na nic, jen jak by unikla hřechu...

Zamítajíc modu a nádberu, živila se prostě, zanedbávala velice svůj zevnějšek...

Terese se po smrti svého otce mnoho modlila a zaplatila z vlastního čestné máe...

Touto smutnou, ale nutnou práci se zabývala Luisa jednoho večera, když vešla služka...

Don Augustin, starý, rozvášný, mlčelivý a vážný muž, vešel a řekl Luisě: „Jest nutno zavolati tvoji sestru; chci vám oběma svěditi něco důležitého.“

Teresa přišla, posadila se vedle Luisy, a don Augustin začal takto: „Jste dobrý, čiperný, znáte svět a víte dobře, že v záležitostech života platí skutečnost, a že, čím jsou poměry jasnější a znalější tím líp. Nuže, povím vám bez okolků důvod svojí návštěvy...“

Vy jste byly malinké. Ihned po smrti vaší matky pořítili poslední vůli, jejíž kopii mám a vám také vydám. Jest jisto, že dědíte. Až dodnes bylo vše v pořádku. Ale řekl jsem vám, že ovdověl velmi mlád. Několik let potom se seznámil se ženou...“

„Zdravas Panno Přečistá!“ zvolala Teresa, zakrývajíc si obličej rukama. Luisa se otázala: „A pravíte, že byla ona žena lásky hodná?“

„Nemám o tom nejmenší pochybnosti.“ „Nuže, a proč se tedy tenkrát s ní neoženil?“

„K vůli vám; říkal mi tisíckrát, že nechoce, abyste dostaly macechu.“ „Dobře udělal!“ přerušila ji tvrdě Teresa. „Aspoň mu můžeme za to býti vděční.“

„Chci pokračovati,“ řekl don Augustin, a teď právě jsme u hroznějších věcí. Z toho svazku lásky vzešla dceruška.“

„Při sladkém jménu...“ zvolala Teresa. „Zpráva ta není příjemná, ale pokračujte,“ řekla Luisa. „Děvčátko, z něhož jest dnes dívka devatenáctiletá, a jest tak heška... jako kterákoliv s vás.“

„Jaké to hanba!“

„Ubohá děvčina!“

„Matka toho děvčete zemřela před rokem. Snad se pamatujete, že se za minulou zimy vracel otec po několik večerů v neobvyklou hodinu, skoro až k ránu? ...“

„Dobrá — a což?“ „Mlč!“ „Slovem, dívka ta nemá již nikoho, kdo by ji podporoval, a jest skutečně na misině. A já vám to řeknu, abyste si to rozmyslily a rozhodly, jak se vám zdá nejlépe.“

„Ubohá děvčina!“

„Matka toho děvčete zemřela před rokem. Snad se pamatujete, že se za minulou zimy vracel otec po několik večerů v neobvyklou hodinu, skoro až k ránu? ...“

„Dobrá — a což?“

„Mlč!“

„Slovem, dívka ta nemá již nikoho, kdo by ji podporoval, a jest skutečně na misině. A já vám to řeknu, abyste si to rozmyslily a rozhodly, jak se vám zdá nejlépe.“

„Ale tot přece jasno. Máte-li nařádně býti dvě neb tři.“

„Co na mně jest, byl bych o tom ještě hned tak s vámi nemluvil, ale teta, se kterou děvče žije, jest chudá a k tomu ještě lakomá. A teď se bojí, že jí zůstane děvče na krku, a... to nechce. Zavolala mne... a teď víte vše. Zkrátka, máte sestru, a ta nemá ničeho, a já vám to povídám, abyste rozhodly, jak vám se urdá nejlépe. Ah! Upozorňuji vás, že, jak věci stojí, nemůže na vás žádati díle zákona ani jedině pesety a nesmí vás nikým obtěžovati... ale myslím, že...“

Teresa povstala, končíc rozpravu. Luisa tušíc, že jí nastává nemilý výstup se sestrou, řekla jak jen dovedla rostomile: „Promluvíme si o tom... a raďte nás zitra navštívit.“

Když don Augustin odešel, zůstala Teresa opřena o kus nábytku, pohltivše s očekáváním na Luisu: ta seděla zase zamyšlena. Po několik minut se nechtělo žádného řeči. Pak řekla Teresa: „Tot hrozno... co ty myslíš o tom?“

„Příjemně to není, protože to je vlastně osoba, kterou neznáme; ale...“

„Co ale?“

„Drahoušku, co ti mám říci?... Jedno z obou: buď není ta nešťastnice naším sestrou, nebo jest... a, upřímně řečeno: jak se věci mají, věřím, že jest. Považ jen, že jest don Augustin dobře zpraven! A pak co to může potvrditi lépe, nežli jisté vzpomínky? Teď rozumím, proč jsem několikrát viděla u papá děravý sáček, roztrhaný zápienkou, a po nějakém čase shledala je zašité, aniž bych věděla, kdo ten závrak způsobil... Teď rozumím, proč vycházval za posledních let večer, třeba bylo špatné počasí... Teď si vysvětluji, od čeho asi byl velký klíč, který jsem jednou večer viděla ve skříni.“

„Ano, odcházet od nás, protože měl ještě jednu dceru, zrozenou v cizoložství.“

„V cizoložství ne!“

„Pro mne je to totéž.“

„O tom nám nepřísluší hádati se.“

„Přísluší, protože ji mně vsítili do domu a způsobiti skandál.“

„Předně tu nevidím skandálu, a pak, co se týče toho druhého — dnes ae: Nemůžeme a nesmíme vsítili mezi sebe tak bezesvého ženu, jejíž povahu naprosto neznáme.“

„Ubohá děvčina!“

„Matka toho děvčete zemřela před rokem. Snad se pamatujete, že se za minulou zimy vracel otec po několik večerů v neobvyklou hodinu, skoro až k ránu? ...“

„Dobrá — a což?“

„Mlč!“

„Slovem, dívka ta nemá již nikoho, kdo by ji podporoval, a jest skutečně na misině. A já vám to řeknu, abyste si to rozmyslily a rozhodly, jak se vám zdá nejlépe.“

„Ale tot přece jasno. Máte-li nařádně býti dvě neb tři.“

„Co na mně jest, byl bych o tom ještě hned tak s vámi nemluvil, ale teta, se kterou děvče žije, jest chudá a k tomu ještě lakomá. A teď se bojí, že jí zůstane děvče na krku, a... to nechce. Zavolala mne... a teď víte vše. Zkrátka, máte sestru, a ta nemá ničeho, a já vám to povídám, abyste rozhodly, jak vám se urdá nejlépe. Ah! Upozorňuji vás, že, jak věci stojí, nemůže na vás žádati díle zákona ani jedině pesety a nesmí vás nikým obtěžovati... ale myslím, že...“

Teresa povstala, končíc rozpravu. Luisa tušíc, že jí nastává nemilý výstup se sestrou, řekla jak jen dovedla rostomile: „Promluvíme si o tom... a raďte nás zitra navštívit.“

Když don Augustin odešel, zůstala Teresa opřena o kus nábytku, pohltivše s očekáváním na Luisu: ta seděla zase zamyšlena. Po několik minut se nechtělo žádného řeči. Pak řekla Teresa: „Tot hrozno... co ty myslíš o tom?“

„Příjemně to není, protože to je vlastně osoba, kterou neznáme; ale...“

„Co ale?“

„Drahoušku, co ti mám říci?... Jedno z obou: buď není ta nešťastnice naším sestrou, nebo jest... a, upřímně řečeno: jak se věci mají, věřím, že jest. Považ jen, že jest don Augustin dobře zpraven! A pak co to může potvrditi lépe, nežli jisté vzpomínky? Teď rozumím, proč jsem několikrát viděla u papá děravý sáček, roztrhaný zápienkou, a po nějakém čase shledala je zašité, aniž bych věděla, kdo ten závrak způsobil... Teď rozumím, proč vycházval za posledních let večer, třeba bylo špatné počasí... Teď si vysvětluji, od čeho asi byl velký klíč, který jsem jednou večer viděla ve skříni.“

„Ano, odcházet od nás, protože měl ještě jednu dceru, zrozenou v cizoložství.“

„V cizoložství ne!“

„Pro mne je to totéž.“

„O tom nám nepřísluší hádati se.“

„Přísluší, protože ji mně vsítili do domu a způsobiti skandál.“

„Předně tu nevidím skandálu, a pak, co se týče toho druhého — dnes ae: Nemůžeme a nesmíme vsítili mezi sebe tak bezesvého ženu, jejíž povahu naprosto neznáme.“

Lze souchoťiny vyléčiti?

Ótázka tato jest souchoťinami stíženými a zřeklostivostí kládena. nate odpovídní, že souchoťiny sněh jakýchkoli plíseň nesouh jest právě tak vyléčitelným jako zinnice, jakýž pravý lék okamžitě jest použit. Souchoťiny přivoděny bývali zanedbáním kašle neb nachlazení; třeba v zárodku zdá se neduh býti nepatrným a domníváte se, že v brázu zmizel, shleďte po nedlouhé době jakousi tíži na prsou, doprovázenou prudkými bolestmi, kašel stává se suchým a obtížným. Když není nic učiněno k vyléčení kašle, nastane rozrušení plíce souchoťiny následují. Nechcete se nevášimavě a podlétečným nemocem, nýbrž započítati si ihned lékem ALLEN'S LUNG BALSAMU a užívajte jej přesně dle návodu. Lékař tento zmínil kašel a zhojí plíce, skýtaje vám takto úlevy. Plícní Balám tento neobsahuje žádné opium. Ve větších plícních léků jest jedinou z hlavních přísad opium a churavému, jenž nalezá se pod utlačujícím vlivem jeho, zdá se, že neduh obchabuje, kdežto posluhů jako rak nemoc šíří se dále. ALLEN'S LUNG BALSAM jest starým spolehlivým lékem a můžete se na něj spolehnouti. Jako na lék bezpečný a čistý. Zkuste jej aspoň čtvrtinu doby té, po jakou vyhledáváte rad lékaře a budete s výsledkem spokojeni.

Na prodej u lékárníků. ALLEN'S LUNG BALSAM.

decerou otce našeho, nesmíme do, pustiti, aby hynula hlavem... konec konců jest to přece jen žena která by měla mítí naše jméno.“

„K neeti.“

„O tom ničeho nevíme. Vždyť jest přece... ať už na štěstí, nebo na neštěstí... chtějí si nebo nechtějí... naš sestrou.“

„Ale mne se to netýká... Mně není známo...“

„Tak se nedohodneme. Pověz jasně, co myslíš ty.“

„Nuže, don Augustin nám to pověděl... teď to už víme; dobrá. Teď se už nemůže do ničeho plést.“

„A my?“

„Také ne?“

„Jest možno, že bys takto smýšlela?“

„Ale co jen chceš? Abychom sem vzali tu báh vř jakou ženskou a dali jí každá polovici svého jmění... a abychom žili pohremadě? Eh, nebuď hloupá. Otec náš... je to hanba říci, se zapomněl, a měl dceru... dej matce pácn báh vědnou slávu... a představ si, my teď začneme: 'předrabá sestřičko! Komu to můžeš jen napadnout?' Čeché-li ji poskytnouti nějakou podporu... dobrá...“

„A nebude-li o ni státi.“

„Dobrá; pak nic.“

„Již ti bylo řečeno, že nemá práva rozumět, práva žádati za něco. Jest to záležitost svědomí.“

„Svědomí?... Ale papá ničeho nečinil... Máme činiti více než on?“

„Papá ovšem nečinil ničeho, protože by mu bylo zříditi nový testament, a to vš, jaký cítil letité osoby odpor před opravami posledních věle... ale navštívoval ji, a... slyšela jsi přece, že nikdy neopomínal postarati se o její potřeby.“